

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 290/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 27Vyd/1/2021, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 27Vyd/1/2021-80 zo 6. decembra 2021 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/96/2021-96 z 10. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v jej prítomnosti a za možnosti vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu (ďalej aj „odvolací súd“) vydané v konaní o potvrdení vydržania, prikázať okresnému súdu vec znova prerokovať a rozhodnúť bez zbytočného meškania a priznať finančné zadosťučinenie, ktorého výšku ponecháva na úvahe ústavného súdu.

2. V rámci skutkového stavu sťažovateľka opisuje dobromyseľné a nerušené užívanie celého komplexu nehnuteľného majetku v k. ú. [REDAKOVANÉ] jej právnymi predchodcami. Po ich úmrtí a po uskutočnení dedičského konania zistila, že do dedičského konania nebola zaradená nehnuteľnosť, o ktorej nemali vedomosť, že by mala byť ich vlastníctvom. Preto sa podaním na okresnom súde domáhala vydania potvrdenia o vydržaní predmetných nehnuteľností. Podľa sťažovateľky okresný súd vo veci dôsledne nezistil skutkový stav a predčasne rozhodol v jej neprospech uznesením č. k. 27Vyd/1/2021-80 zo 6. decembra 2021 tak, že podanie sťažovateľky doručené súdu 21. septembra 2021, doplnené osobne 23. septembra 2021, odmietol.

O podanom odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 26Co/96/2021-96 z 10. októbra 2022 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie v časti odmietnutia podania sťažovateľky doručeného súdu prvej inštancie 21. septembra 2021 zrušil a v časti odmietnutia podania navrhovateľky doplneného osobne 23. septembra 2021 potvrdil.

3. Sťažovateľka namieta odklon platnej právnej úpravy, na základe ktorej vo veciach vydržania konajú a rozhodujú súdy, od ústavnej zásady vyjadrenej v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej rozpor s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“). Z obsahu ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka namieta nedôvodné (v rozpore s právom vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam) odmietnutie jej osobného (doplneného) podania z 23. septembra 2021. Podľa jej názoru len formálny dôvod spočívajúci v absencii elektronického podania je hrubým porušením jej ústavných práv. Poukazuje aj na prieťahy v konaní tým, že okresný súd vo veci nekonal a nerozhodol od 10. októbra 2022. V konkrétnom prípade ide už o skoro 17 kalendárnych mesiacov. Poukazuje aj na to, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu sa nepriznáva zmenám v organizácii (súdna mapa) ospravedlnenie (za prieťahy, *pozn.*).

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti v prvom rade konštatuje, že ústavná sťažnosť obsahuje minimálnu ústavnoprávnu argumentáciu [(§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], pretože v nej absentujú relevantné námietky a prezentovanie súvislostí týkajúcich sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutému konaniu pred okresným súdom a k rozhodnutiam, ktoré boli v konaní o potvrdení vydržania vydané. Aj napriek slabšej zrozumiteľnosti ústavnej sťažnosti ústavný súd, v snahe autenticky porozumieť sťažovateľke bez toho, aby musel dotvárať stav a podstatu toho, o čo jej v konaní pred ústavným súdom ide, identifikoval podstatu jej námietok, ktoré možno rozdeliť do troch okruhov: (1) námietka rozporu platnej právnej úpravy konania o potvrdení vydržania podľa § 359a a nasl. Civilného mimosporového poriadku s ústavným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru, (2) prieťahy v konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu, (3) námietka nedôvodného odmietnutia jej návrhu.

5. Pokiaľ ide o prvú námietku, je potrebné uviesť, že senát ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá až do 1. januára 2025 právomoc posudzovať a rozhodovať o prípadnom nesúlade zákonnej regulácie konania o potvrdení vydržania s ústavou či dohovorom a nedisponuje ani legitimáciou na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy.

6. Vyhodnocujúc druhý okruh námietky týkajúcej sa prieťahov v konaní postupom okresného súdu, ktorý podľa sťažovateľky vo veci dosiaľ nerozhodol (po vydaní uznesenia odvolacieho súdu z 10. októbra 2022), je potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde]. Ústavný súd postupom podľa § 60 ods. 2 zákona o ústavnom súde dopytom na okresnom súde zistil, že konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 27Vyd/1/2021 je právoplatne skončené uznesením zo 6. decembra 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. októbra 2022, v spojení s uznesením krajského súdu z 10. októbra 2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. októbra 2022. V čase podania ústavnej

sťažnosti (4. marec 2024) bolo napadnuté konanie už právoplatne skončené (20. október 2022), čím bola právna neistota sťažovateľky odstránená (I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05, IV. ÚS 201/2018). Ústavný súd pripomína, že poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013).

7. V nadväznosti na skutočnosti obsiahnuté v predošlom bode týkajúce sa právoplatného skončenia konania pred súdom prvej inštancie a konania pred odvolacím súdom (20. október 2022) ústavný súd identifikoval okrem nedostatočného odôvodnenia ďalšiu procesnú prekážku, ktorá mu bráni vo vecnom prieskume predmetných rozhodnutí všeobecných súdov. Keďže uznesenie okresného súdu, ako aj uznesenie krajského súdu vydané v konaní o návrhu o potvrdení vydržania, ktoré sťažovateľka v petite navrhla zrušiť, nadobudli právoplatnosť 20. októbra 2022, je už na prvý pohľad zrejmé, že ústavnú sťažnosť v tejto časti je potrebné považovať za oneskorene podanú v dôsledku márneho uplynutia dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

8. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti ako celku, ústavný súd sa nezaoberal návrhom na priznanie finančného zadosťučinenia, pretože tento je viazaný na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu